

Red de rat

JELLE W.F. REUMER

[Column]

Vorig jaar maakte bureau Stads-natuur Rotterdam, een onderdeel van het museum, op verzoek van de wethouder Buitenruimte een rapport over de problematiek van de stadsduif. De Roteb was toen bezig met een periodieke actie om duiven te vangen om te daarna te euthanaseren. Dat mag men ook vergassen noemen, en sommige heethoofden vergelijken het verdelen van stedelijk ongedierte meteen met dieptepunten uit de geschiedenis van de 20e eeuw. Bijgevolg werden medewerkers van de Roteb met allerlei ziektes bedreigd (krijg de!), één van deze medewerkers zelfs met de dood. Dat was voor de verantwoordelijk wethouder aanleiding om BSR te verzoeken een onderzoek in te stellen naar een 'duifvriendelijker' manier om de duiven te verdelen, althans om de door stadsduiven veroorzaakte overlast te beperken tot een aanvaardbaar niveau.

Stadsduiven zijn verwilderde postduiven. Postduiven zijn gedomesticeerde rotsduiven. Rotsduiven broeden op rotsrichels in gebieden waar zich van nature rotsen bevinden. Dat zijn grote delen van Europa, maar er zijn nu eenmaal geen rotsen in de zompige modderdelta die zich van Kokzijde tot Kopenhagen uitstrekt, met Rotterdam-Centrum als middelpunt. Gelukkig voor de stadsduiven hebben we die modderdelta volgebouwd met kunstmatige rotsen: de Lijnbaan, de Witte de Withstraat, het Stadhuis, het Postkantoor, en nog veel meer. Bijgevolg zijn er meer dan voldoende nestelplaatsen. Behalve van huisvesting zijn dieren ook afhankelijk van een zeker voedselaanbod. Het heeft voor een duif weinig zin om op een rotsformatie middenin de Sahara neer te strijken, want daar valt niets te halen. Op de Coolsingel, het Binnenwegplein en in de Witte de Withstraat des te meer! Daar bevinden zich voor duiven de Hof van Eden, het Land van

Melk en Honing, Luilekkerland en de Hoorn des Overvloeds alle binnen een straal van enkele honderden meters: MacDonalds, BurgerKing, Bram Ladage, New York take-away pizzabakkers. Het gaat de stadsduif om deze twee zaken: huisvesting en eten. Als die er genoeg zijn, volgt levensvoorraad nummer drie (sex) vanzelf. Gevolg: een duivenprobleem.

Het rapport van BSR, dat zich vooral baseerde op ervaringen in buitenlandse steden aangevuld met enig ecologisch gezond verstand, kwam - kort samengevat - hier op neer:

- maak op een aantal strategische plekken in de stad een groot verblijf in de vorm van duivenhok met voldoende nestelplekken.
- ga op die plekken duiven aantrekken door een enthousiast voedselaanbod.
- vervolgens kan erop worden gewacht dat de duiven in de hokken gaan broeden.
- hun eieren kunnen vervolgens worden geschud of door kalkeieren worden vervangen.
- er zal dan weinig of geen voortplanting meer plaatsvinden, waar door de duivenpopulatie aanzienlijk in omvang zal afnemen.
- vaardig tegelijkertijd een voerbod uit via de APV.
- en hou de straten zo schoon mogelijk.

Op die manier wordt het aantal duiven drastisch teruggebracht zonder dat er hoeft te worden vergast of vergiftigd. Het is nu aan de plaatselijke politiek om dit advies ook daadwerkelijk te gaan realiseren.

Maar nu....! Dat zou de plaatselijke politiek misschien wel willen, maar vanuit de landelijke politiek wordt dit beleid op luidruchtige wijze doorkruist. Twee Tweede Kamerleden (van Groen Links en de Christen Unie) hebben bedacht dat de stadsduif wettelijk dient te worden beschermd! Net als de zeg-

gekorfslak, de wilde hamster, de das, de grutto en de knoflookpad zouden de stadsduiven moeten worden beschermd. Dat is toch werkelijk van God los. Wat hebben stadsduiven dat ze die conserverende aandacht verdienen? Ze vervuilen gebouwen, ze worden verdacht van het verspreiden van ziektes, ze maken balkonnen en platjes tot ware smeerlapperijen, ze zijn meestal zielig (met klompvoetjes en horrelpootjes) en ze zijn een regelrechte ergernis. Natuurlijk is het in zekere zin zielig om honderden duiven in een gaszak te laten inslapen, maar niets doen is erger. De aangedragen oplossing met de broedhokken is absoluut diervriendelijk, maar zal wel leiden tot een flinke vermindering van het aantal 'vliegende ratten'. Van onze twee volksvertegenwoordigers mag dat dus niet. Leve de stadsduif.

Daar kan ik wel mee leven, maar dan eis ik ook een verbod op het vergiftigen van kakkerlakken, het vangen van ratten en muizen, het in onderwatervallen verzuipen van muskusratten en het doodslaan van muggen. Wat voor stadsduiven geldt, moet dan ook voor ander ongedierte gelden. Wanneer uit respect voor de natuur (Groen Links) c.q. de Schepping (Christen Unie) de stadsduif moet worden beschermd, dan ook graag de andere dieren en vogelen des velds, die op dezelfde dag werden geschapen, die ook welig tieren, die ook schadelijk en/of ongezond zijn en die er ook niets aan kunnen doen dat hun favoriete leefomstandigheden zo rijkelijk voorhanden zijn in stedelijk of agrarisch Nederland. Kweek kakkerlakken! Koester de mug! Red de rat! Stem Groen Links of Christen Unie! En zeur nooit meer over infecties, duivenstront, dijkdoorbraken, aangevreten voorraden en muggenbultjes. Wat is de natuur toch mooi[].